

Thiền Sư

Lương Sĩ Hằng

Chúc Tết Năm Bính Dần

Hong Kong 11-01-1986

Chúc Tết Năm Bính Dần

(Bài giảng của Thầy Lương Sĩ Hằng tại Hong Kong,
ngày 11- 01- 1986)

Hôm nay là ngày 11, tháng Giêng, năm Bính Dần,
1986.

Thưa các bạn,

Chúng ta đã cương quyết lo tu học, bước qua một giai đoạn từ năm này cho đến năm nọ. Bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu sự không qua được nhưng mà vẫn qua. Bao nhiêu chuyện nghi ngờ phát khởi trong tâm ta, đề nghị bởi lục căn lục trần, nhưng mà chúng ta vẫn cương quyết giữ lấy phần thanh tịnh và sáng suốt để làm chủ của tình thế hiện tại.

Chúng ta đang ngự trong một tiểu thiên địa do Trời

Phật ân ban, quên của đời. Tại sao chúng ta ham của
đạo, quên của đời? Đạo là gì? Là một sự bình thản,
nhẹ nhàng, cởi mở và sáng suốt. Chúng ta đã dụng khí
trời mà sống, dụng sự thanh thản của người Cha yêu
quý. Cả càn khôn vũ trụ vận chuyển 24/24 để thường
độ tâm linh của chúng ta tiến hóa. Chúng ta đã và đang
tiến và chúng ta thấy sự kỳ diệu rõ rệt ngay trong thâm
tâm của chúng ta. Và chúng ta đã hành trong nó, giữ
lấy nó và tiến lên trong một đà tiến. Buông bỏ tất cả
những sự trần trọc và trở về với sự thanh cao sẵn có
của chính chúng ta. Muốn lập quốc, muốn xây dựng
tâm can, muốn tạo một Xá Vệ Quốc trong nội tâm,
cũng phải hướng về sự thanh tịnh. Cho nên chúng ta
đã đi trong sự thanh tịnh và tiến tới cực độ thanh tịnh
thì chúng ta mới giải thoát được.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta thấy rõ sự huyền
diệu của Trời Phật. Thượng Đế đã cho chúng ta

thấy rõ ràng của của Cha đó các con. Các con có giỏi cách mấy đi nữa rồi cũng của Thiên trả Địa, ôm một của của ta và trả lại cho ta. Thì chúng ta đã thấy rõ ràng sự sống của chúng ta: đòi hỏi đủ thứ, lợi lộc, mưu đồ, mà rút cuộc rồi cũng phải quy không.

Một năm qua chúng ta thấy, sự ham muốn mọi người đề nghị - chúng tôi muốn có thiên viện, chúng tôi muốn có cơ sở làm ăn, chúng tôi muốn có sự dễ dãi ở tương lai - và chúng ta nhọc công để đóng góp ở ngày hôm nay. Một đoạn đường do sự ham muốn xây dựng bước đầu tiên để tiến tới, thì những bạn đạo ở Úc Châu đã làm và đang làm. Những bạn đạo Úc Châu làm những gì? Bước qua những sự chông gai, gặp phải sự chông gai, và tiếp tục gỡ sự chông gai và đi trên sự thanh tịnh sẵn có của chính hành giả. Nhưng trong đó có số người vẫn ôm lấy bản chất đa nghi, động loạn và không chịu trở về với sự thanh thản sẵn

có của chính mình. Thành ra sự đa nghi nó trói buộc tạo thêm nghiệp tâm và khổ thêm. Cho nên chúng ta thấy rằng của Thiên trả Địa, chúng ta không lo. Nhưng mà chúng ta lo tu là lo cho tất cả, thì chúng ta bằng lòng lo tu là tất cả sẽ được hoàn tất trong nhiệm vụ sẵn có của chính chúng ta. Có đó rồi mất đó là chuyện đời, chúng ta không cần thiết. Chúng ta phải sử dụng quyền năng thanh tịnh, tha thứ và thương yêu sẵn có của chính chúng ta để thường độ chúng sanh. Đem đạo vào tâm cho chúng sanh chớ không phải đem của cải gắn vào tâm của chúng sanh. Đem của cải gắn vào tâm của chúng sanh là tạo khổ cho chúng sanh. Cho nên chúng ta thấy rõ điều này và chúng ta phải tự tu.

Các bạn đạo ở Hồng Kông cũng vậy. Khổ, xa quê hương, nhớ quê hương, lo làm lụng hàng ngày để đóng góp, mong có chút tiền cuối năm gửi về quê. Những tiền cực nhọc chúng ta đã làm ra, nhưng mà

tại sao chúng ta mong đúng ngày đúng giờ dành dụm rồi gởi về quê để làm gì? Hỏi chớ những người sống ở mảnh đất Việt Nam ngày hôm nay chết hết phải không? Không, họ cũng sống trong lẽ sống đương hành của chính họ, và tu luyện cho phần hồn tiến hóa vì hoàn cảnh, nhưng mà hoàn cảnh là ân sư. Nhưng mà các bạn cũng nôn nức, cũng thấy rằng tôi phải đóng góp, tôi phải làm gì cho cha mẹ anh em tôi, tôi phải làm gì cho đất nước tôi, quê hương tôi, tôi phải làm gì cho tâm linh tôi. Thì công chuyện của các bạn không có bao giờ ngừng nghỉ được, nhưng mà rốt cục chỉ có tu mới giải quyết được.

Ngày hôm nay các bạn tu các bạn mới thấy rõ ràng, tôi nhờ tu tôi càng thấy sự lầm lỗi của chính tôi, tôi nhờ tu tôi thấy rằng tôi cần phải gánh vác nhiều để tôi đạt sự dũng mãnh thanh tịnh trong tôi, cứu tôi và ảnh hưởng người khác. Ngày hôm nay các bạn đã

làm, sau khi các bạn đã đọc sách và thấy rõ đường tu, và tiếp tục tu, và thấy rằng chúng ta phải tu, chúng ta mới có cơ hội trở về. Chúng ta không phải là nhờ đờ Bề Trên, mà chúng ta có thể trở về vì Bề Trên đã cho chúng ta tất cả rồi. Cho chúng ta có một thể xác hữu hình này cấu trúc bởi siêu nhiên, cho chúng ta có phần hồn, mắt phàm không thấy được. Chính chúng ta là người tu luyện mới tái tục đường đi của chính chúng ta và thấy rõ chúng ta hơn.

Cho nên các bạn đã nhận định rõ rằng ta là ở trong thức vô cùng và không bị giới hạn, chính ta là người giới hạn ta. Cho nên lại vui, sống trong khổ, hòa trong khổ và tự vượt qua mọi sự khổ trong nội tâm của chính chúng ta. Các bạn đã ăn chay - đến xứ người, đồng lương không có bao nhiêu- dành dụm chịu khổ, nuốt nước mắt và để đóng góp cho quê hương, cho gia đình, cho nhân loại. Đó là ý lành tâm tốt hướng thiện

để tiến trong đà tiến không ngừng nghỉ.

Ngày hôm nay các bạn đã và đang làm, rồi ngày mai các bạn có cơ hội đi một xứ nào tân tiến hơn, hơi thở nhẹ nhàng hơn, thì các bạn cũng nên nắm đó mà đi. Đường lối đã vạch, sống trong hơi thở nhân hạ mới là người tu. Trước sau như một, đời đời tiến hóa, chớ không phải giới hạn. Ngày hôm nay tôi đang ngự trong một thể xác , có tuổi tác nhưng tôi vẫn hành trì tâm thức tu học. Tôi cho cõi đời là tạm, tất cả những cái gì đều là tạm bợ không có sự thật, vì tôi đã hành thấy, ôm lấy và buông bỏ từ nhiều lần không phải một lần. Cho nên ngày hôm nay những sự kích động và phản động của ngoại cảnh không làm nao núng tâm hồn của chính tôi. Tôi mong rằng các bạn nên ôm khăn gói thanh tịnh mà ra đi như tôi, rồi chúng ta sẽ có tất cả.

Ngày hôm nay các bạn phát tâm đóng góp để làm thiện viện, xây dựng cơ sở Vô Vi Plastic, để chi các bạn? Để chúng ta thấy rõ rồi, của của Đấng Cha Lành, tiền của ông Trời không có ai có thể lường gạt, không có một người nào có thể cướp giật đồng tiền đó được. Vì mọi người đến đây với bàn tay không rồi lại ra đi với bàn tay không. Cho nên chúng ta phải đi từ chỗ bàn bạc tốt và xây dựng cho nhau.

Trong thất bại chúng ta có kinh nghiệm, trong kinh nghiệm chúng ta sẽ giải quyết tất cả những sự thành bại ở tương lai. Và chúng ta tiếp tục tốt hơn, vui mở hơn, khai triển hơn, ta lại thấy ta nhiều hơn. Thấy sự sai lầm của chính ta, thấy sự động loạn của chính ta, thấy sự cố chấp u mê của chính ta. Cho nên ở đời đã dạy chúng ta, kỹ thuật nó dạy chúng ta. Thấy họ làm dễ, mình chê với khen, nhưng mà tới lúc mình làm là động loạn. Trong đó nó có sự so đo, eo hẹp ! Cho nên

các bạn phải dần thân hòa vào trong kỹ thuật, dần thân trong trường đời, dần thân trong hoàn cảnh. Rồi các bạn thấy rằng phải buông bỏ mà ra đi, phải hòa tan với nó trong tinh thần phục vụ. Mình thấy Cha yêu quý đã dạy chúng ta phục vụ. Chúng ta nào đã phục vụ, chúng ta không có tinh thần phục vụ. Nếu các bạn gặp được Thượng Đế rồi thì Thượng Đế nói sao? Nói ngược, nói xuôi, nói ngang, nói dọc để cho các bạn đi, chứ không phải ôm các bạn và vuốt ve các bạn. Không đâu! Các bạn đang bị Thượng Đế nói ngon, nói ngược, nói xuôi, nói ngang, nói dọc trong tâm thức các bạn. Để chi? Để xây dựng cho các bạn trở về với sự thanh tịnh sẵn có của các bạn.

Sự dũng mãnh đó mới là thường độ các bạn. Chứ cảnh đời được và thành công với cặp mắt thịt, mắt phàm rò mó được, là các bạn đang bị nghiệp lực. Không thành công đâu, đừng tưởng mình thành công. Các bạn đánh

cờ tướng các bạn thấy mỗi bàn cờ đều khác hết, không có giống nhau như các bạn tướng tượng.

Cho nên tôi thấy rằng cái cuộc tu hành của chúng ta rất trực tiếp, đụng chạm rõ rệt, và chúng ta thấy có cơ hội ăn năn sám hối hoặc có cơ hội tiến hóa. Khác hơn những sự cầu xin nhờ đỡ, chúng ta đương đầu vào đó, chúng ta mới vượt qua những sự trở ngại. Và sau khi vượt qua những sự trở ngại đó, chúng ta mới thực sự đóng góp cho những người kế tiếp.

Ngày hôm nay các bạn được phong phú về đạo lý và thấy rõ chân lý hơn, nên các bạn có đủ điều kiện để tương hội với Chư Tiên Chư Phật trong sự thanh tịnh của các bạn, qua cái phương pháp Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí thiên định này. Mỗi ngày các bạn dày công làm một việc. Hòa, nhẫn tiến hóa, thì các bạn thấy đời đâu có khó khăn, mà các bạn đâu có

chê đời. Thật sự đời đã an ủi các bạn, xây dựng các bạn, giúp đỡ các bạn, kích động soi bói các bạn để các bạn tiến. Nhưng mà các bạn nào có hay ân sư một bên bạn, trong tâm bạn. Ngài đã vì bạn tạo nhiều cơ hội, tạo nhiều đường lối để mở tâm mở trí cho các bạn qua thời gian các bạn đang ngự trong xác phàm này, cũng như tôi đã và đang ngự trong xác phàm này. Tại sao mỗi việc của các bạn đau khổ bực tức, đến với tôi, nói với tôi rồi nó lại tan biến mất.

Tại sao? Các bạn phải thấy rằng giá trị của thanh quang là vô cùng. Chính tôi, trong một hành giả đã thực hiện, tiến tới thanh quang điển lành của Đấng Cha Lành để hướng độ các bạn, lúc nào cũng không buông bỏ các bạn, ngày như đêm đối diện với trực giác của các bạn. Khi các bạn đặng là các bạn thấy được, khi các bạn khổ các bạn thấy được, khi các bạn quá vui các bạn cũng phải thấy được. Ở trong mọi trạng thái tôi đã

và đang thực hiện, ứng độ cho các bạn. Từ cái Thiền Viện nhỏ nhỏ rồi sẽ tiến tới cái Thiền Viện hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ. Các bạn thấy các bạn đang ngự trong Thiền Viện của Càn Khôn Vũ Trụ đã và đang học.

Sự thực hành của các bạn, ý niệm của các bạn vang cả Càn Khôn Vũ Trụ. Niệm lục tự Di Đà, niệm danh Thượng Đế, tâm thanh tịnh không phải khoe khoang . Dùng ý niệm để khai mở chấn động của Càn Khôn Vũ Trụ, đồng thời thanh lọc trực khí của Càn Khôn Vũ Trụ. Đó, chúng ta đã phát tâm đi với người Cha yêu quý, sống với chư Phật. Tay nắm tay xây dựng trong cơ đồ tiến hóa, cư trần không nhiễm trần. Hoa sen chúng ta thành tựu dâng Trời dâng Phật. Lòng ta lúc nào cũng cởi mở thương yêu. Chúng ta không còn bị kẹt nữa. Không còn vì lẽ này lẽ nọ mà giam hãm tâm thức của chúng ta, quên đi sự bình thản nhàn hạ sẵn

có trong nội tâm, chúng ta không làm điều đó. Chúng ta luôn luôn hướng về sự nhân hạ, thâm diệu trong nội tâm. Chúng ta có xa gia đình chúng ta không? Không! Nếu các bạn thật tâm hướng thượng, sống hẳn trong cơ đồ của Thượng Đế thì các bạn làm sao xa vợ xa con các bạn. Bất cứ ở nơi nào, các bạn cũng thấy sống gần nhau. Nếu các bạn chịu sống trong hơi thở thanh nhẹ sẵn có của các bạn, thanh khí đó hòa hợp cả Càn Khôn Vũ Trụ , làm sao chúng ta có thể xa được huynh đệ tử muội của chúng ta, làm sao tôi có thể xa các bạn được ?

Hạnh hy sinh cao đẹp của các bạn thực hiện được làm sao các bạn xa tôi được. Chúng ta đã và đang đồng đi trên một cuộc hành hương tươi đẹp, lập hạnh sáng suốt, vượt qua tất cả những sự trở ngại. Thế gian nó nói là tử vi số mạng, nhưng mà ngày hôm nay chúng ta vượt về thanh giới rồi thì tử vi số mạng là cái

gì? Không phải chuyện cho chúng ta lo âu. Chúng ta lo âu mất sự thanh tịnh, mất vốn căn bản của chúng ta, mà đâm ra gây hấn kẻ này người nọ, dùng ba tác lưởi tự hại mình. Tu hoài không tiến, khổ hoài không vui, các bạn đã thấy chưa? Ai đã hại các bạn? Chính các bạn chôn vùi sự sáng suốt của các bạn. Khi các bạn hiểu được sự sáng suốt là của chính bạn thì nên vớt nó lên, không chôn vùi nó nữa. Sử dụng nó đi, để nó có cơ hội tiến hóa.

Thế gian cho bạn là ngu ngốc, cho bạn là khờ dại, cho bạn là bị thiên hạ cướp giạt. Nhưng mà bạn đâu bao giờ thấy rằng bạn đã cướp giạt tất cả những cơ đồ của Thượng Đế mang xuống thế gian nhưng mà không biết sử dụng ! Cướp của ông Trời lại trách ông Trời, cướp của ông Trời lại trói buộc ông Trời, cướp của ông Trời lại không bao giờ nghĩ đến ông Trời ! Các bạn thấy sự làm lỗi, tội của chúng ta triền miên,

không bao giờ hết tội được, vì sự tằm tối mà thôi! Nếu các bạn thực hiện nhân hòa thì đâu còn sự tằm tối trôi buộc, đâu có nghiệp trôi tâm các bạn. Càng tằm tối thì nghiệp càng nhiều, sự nghi nan càng ngày càng nhiều và không bao giờ tiến được.

Tôi đã thường nói cảnh đời là bãi trường thi. Đúng như vậy! Khi các bạn thử, từ bệnh hoạn, vui buồn, sân si cũng đã và đang thử các bạn. Để chi các bạn? Vì quá thương yêu các bạn, Thượng Đế mới thử thách các bạn, cho các bạn đầy đủ bản chất đó của Ngài, và Ngài đã thử tâm của chúng ta. Chúng ta là chúng sanh, anh em chị em một nhà, con một cha đang bị Ngài thử thách và giáo dục cho chúng ta tiến. Mặc áo muốn áo đẹp hơn, mặc quần muốn quần tốt hơn, tiền muốn có nhiều hơn, nhà muốn đẹp hơn, nhưng rốt cục tâm không đẹp, trở về sự tranh chấp! Cho nên các bạn khắp thế giới đua nhau xây dựng một Thiên Viện cơ

đồ Thượng Đế. Nhưng mà các bạn phải nhớ kỹ rằng tâm các bạn không hướng về Thượng Đế, tâm các bạn không xây dựng như Thượng Đế, Thiên ý, thì Thiên Viện có cát lên đi nữa cũng ôm lấy một đồng rác mà thôi ! Vì sao? Vì sự tranh chấp vô lý không cần thiết, đó là rác rến của Trời Phật.

Cho nên chúng ta đã mở phải mở luôn, khai tâm mở trí, của đó của Thượng Đế. Chúng ta phải hiểu rằng một viên gạch, một hột cát, một tấm vải, một cái ly, tất cả đều là của Ngài. Ngài đã và đang làm cho chúng ta thấy rõ sức mạnh của Ngài, sự khéo léo của Ngài, sự sắp đặt của Ngài không bao giờ bỏ chúng ta. Chính chúng ta trở về với sân si, buồn tủi, mà chúng ta đã làm phiền lòng chúng ta mà không hay. Chứ không Thượng Đế nào làm phiền lòng chúng ta, không một bạn tu nào làm phiền lòng chúng ta, không có một người đời nào làm phiền lòng chúng ta.

Tất cả đều giáo dục chúng ta tiến hóa mà thôi ! Bất cứ một nghịch cảnh nào đưa đến cũng giáo dục chúng ta , chịu học nhẫn học hòa hay là không? Nói thì: thưa Thượng Đế, con quyết tâm học nhẫn học hòa, nhưng mà nhẫn hòa là sao cũng không biết ! Gặp phải việc là đi trong sự trách móc, tầm quang chiếu eo hẹp, nhận định sai lầm, không hiểu được ! Cho nên càng khổ lại khổ hơn mà không giải quyết. Tuy rằng huynh đệ tử muội sống một nhà nhưng mà rút cuộc một người đi một nẻo. Cành cây này xuất hướng hạ, cành cây kia hướng thượng, cũng trong một gốc mà ra. Cành cây đó sai trái reo mừng khoe khoang với Trời Phật, cành cây kia cằn cỗi lại oán trách Trời Phật trong buồn tủi. Chúng ta thấy tất cả sự huyền diệu huyền vi của Thượng Đế đã và đang hiện trong tâm chúng ta, trước mắt chúng ta.

Những kỹ thuật văn minh hiện tại do sự cấu trúc của sự hòa và nhẫn mà thôi ! Một y lý văn minh tại thế cũng vậy, do sự cấu trúc trong thanh tịnh, phân tích rõ sự kích động và phản động của Ngũ Hành trong chu trình tiến hóa, tự sửa mình và trị bệnh cho người khác mà thôi ! Giới y học tới ngày hôm nay chỉ học lại của những người trước, đã bước trước rồi tiếp tục thực hành. Trong thực hành đó có sự vá vúi, chứ kỳ thực bệnh hoạn của y sĩ chưa biết. Y sĩ đang trị bệnh cho người khác nhưng ngài mang bệnh ngài không hay! Chỉ có người tu mới thấy rằng mình đã và đang mang bệnh, bệnh nan y, khổ tâm cực trí là bệnh nan y mà không hay ! Chứ đừng tưởng xe hơi, nhà lầu là giải quyết mọi sự việc.

Đâu có giải quyết được bạn! Bạn đã mở xẻ thân hình của mọi người, nhưng mà rốt cuộc bạn không có giải quyết được cái bệnh sẵn có của chính

bạn, là cái tâm bệnh nan y. Nhiều khi các bạn đã thành tài, bác sĩ, y sĩ, nhưng mà nào có giải quyết gì cho bạn đâu. Nhưng mà rốt cục bạn là người trở lại với con đường chánh gốc khi các bạn tu học, Thiên Định. Giữ quy luật hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ lúc đó các bạn mới thấy rằng y lý là gì . Y lý là một sự thanh tịnh và sáng suốt mới trị được cái bệnh nan y. Nếu các bạn thiếu thanh tịnh và sáng suốt, bệnh các bạn vẫn triển miên không giải quyết được. Những người đi may vá trong một công xưởng cũng vậy, thấy rõ mũi kim phải có trật tự cái áo nó mới thành, mũi kim không có trật tự thì áo quần không có. Mà muốn có trật tự thì phải có nhẫn hòa, không có nhẫn hòa thì làm sao có trật tự !

Cho nên Thượng Đế đã cho cơ hội các bạn, đã moi cái óc các bạn và để cho các bạn được hưởng thượng và các bạn mới thực sự thực hiện ý chí thể Thiên hành Đạo, muốn đem tâm ra xây dựng một nơi, một cơ sở để

thường độ chúng sanh. Mọi người đến đó tham thiền, mọi người đến đó tu học, đóng góp phần thanh điền của chính mình, trở nên một khối hào quang, sáng rực, trong lành như kiếng sen trên trời để dâng Phật, dâng Trời. Tâm lành ngày hôm nay các bạn đã phát khởi, kẻ ít người nhiều. Rồi lần lượt sẽ tự ra đi bởi phần hồn. Thì chúng ta thấy rằng chuyện làm của chúng sanh chậm chạp. Khuyến khích, thức tâm, xây dựng, rồi mới thấy sự hòa cảm ở bên trên, mới thấy là biết bao nhiêu nhà cửa của Trời Phật đã xây dựng tốt đẹp từ Trung Thiên Thế Giới sắp lên. Biết bao nhiêu cảnh tươi đẹp mà khi chúng ta bước chân đến đó không bao giờ muốn rời bỏ. Thanh nhẹ vô cùng, cõi mở vô cùng, ở cõi huyền vi sắp đặt, văn minh và sáng suốt thật sự, muốn gì được nấy.

Chúng ta đã và đang học tu, chứng nghiệm từ giai đoạn một, từ hoàn cảnh một. Sự đi đứng của tôi,

bệnh hoạn của tôi, đều là nhắc nhở các bạn. Sự thành bại của tôi cũng đều nhắc nhở các bạn. Nhắc nhở cái gì đây? Nhắc nhở cho các bạn trở về với cái vốn Không Không của bạn, cái vốn thanh nhàn đời đời bất diệt và không có ai cướp giật mình. Ở thế gian này họ ôm của tạo nghiệp nặng nề không giải quyết. Chúng ta tu Quy Không, ôm lấy một khối lớn hơn ở thế gian ôm, nhưng mà chúng ta không bao giờ bị mất. Thoạt lớn, thoạt nhỏ, đã làm và đã thử. Tất cả đều do các bạn, tất cả đều do khối óc của chúng sanh, chúng sanh có cơ hội tận hưởng tận hành mà không biết tận hưởng tận hành thì làm sao có cơ duyên tốt đẹp !

Chúng ta đã biết được kinh A Di Đà phân giải qua Âm thanh Điện Quang, rung động tâm hồn của chúng sanh phải hướng thượng, một cơ duyên quý báu. Bề Trên hòa tan với chúng ta và cho chúng ta thấy rõ rằng hồn chúng ta là chánh, là chủ, là khả năng

chứ không bị giới hạn. Nếu chúng ta thiếu hành là chúng ta đã và đang giới hạn chúng ta mà thôi. Cho nên nhiều người bước vào Vô Vi cầu may, xin Trời Phật độ để làm ăn, để cho có tiền, để cho giàu có. Nói tôi có tiền tôi mới độ cho chúng sanh được, cái đó là sai lầm rồi các bạn ơi ! Các bạn có điếu các bạn mới độ cho chúng sanh, tiền không độ chúng sanh được. Tiền là nó tập tành cái tánh của các bạn hướng thiện hay là không.

Các bạn làm ra đồng tiền chịu hướng thiện hay là không. Khi các bạn hướng thiện thì tâm thức của các bạn sẽ được đoàn kết, cởi mở và sáng suốt. Nếu các bạn không biết giá trị hướng thiện thì đồng bạc của các bạn có đó rồi mất đó. Nguyên với Trời Phật nhiều, nói con làm có tiền con giúp người khác, nhưng mà có tiền rồi con bo bo tính tới, đó là con tự gạt con rồi con ơi ! Con đi trong đường sai lầm và sẽ

bơ vơ ở tương lai ! Đừng mượn danh đạo tạo đời ! Lý đó không vững, thực hành mới là vững. Dù chúng sanh bước vào Vô Vi lấy danh đạo tạo đời , bí đường đổ thừa và lợi dụng đến người truyền pháp. Người truyền pháp nghe, biết, thấy, nhưng mà chỉ biết cười thôi vì bài học của nó tới đó rồi nó sẽ bị nhồi. Lúc đó nó mới thấy giá trị của người truyền pháp, lúc đó nó mới thấy rằng sự thật, tâm lành của người truyền pháp đã hướng độ cho nó mà nó không đi thì nó là người tự gạt mà thôi.

Trên một năm khó khăn, một năm chúng ta đã đạt qua, rồi ngày hôm nay chúng ta lại bước qua một năm mới, thế gian cho là năm ông Cọp. Năm con Hồ là dữ lắm, hoành hành kích động nhiều hơn. Mà nếu chúng ta thiếu thanh tịnh, cọp sẽ nuốt ta và ăn ta luôn. Và nếu chúng ta là người thanh tịnh bị cọp nuốt ăn chúng ta, chúng ta lại thấy có cơ duyên tiến hóa. Sự

hành hung, sự cướp giết kia nó lại tạo sự thanh tịnh cho chính chúng ta. Ngược lại, người đời phải sợ ông Cọp nhưng mà người tu Vô bi không bao giờ sợ ông Cọp. Người tu Vô Vi có thể đi trong lòng ông Cọp, đi trong óc ông Cọp, và thoát ra khỏi ông Cọp. Là điện quang ! Cho nên các bạn đang tu về Vô Vi là gom về một điểm linh quang của chính bạn. Không còn lo âu sự đời, lo âu chúng ta thiếu thiện chí sử dụng khả năng sẵn có của chính chúng ta là tha thứ và thương yêu.

Chúng ta biết tha thứ và thương yêu là chúng ta nắm cái chìa khóa vượt qua tất cả những sự nan giải của cuộc đời. Không đáng lo, không đáng trách, thấy rõ việc này. Người nào giành của chúng ta nhiều chừng nào chúng ta càng tội nghiệp cho đối phương đã ôm lấy một nghiệp tâm nan giải. Sự phản động lực đó là khí giới của Thượng Đế đã nhận chìm tâm thức của họ, họ sẽ học bài học nặng nề hơn. Rồi họ sẽ tiến

hóa nhưng mà chậm hơn. Còn chúng ta đang trong sự thực hành, đến với Không và về Không thì lúc nào chúng ta cũng nhàn hạ và không có cực nhọc, không có khổ tâm nữa.

Tôi mong rằng các bạn đã có mấy chục tuổi đời, bao nhiêu ngày bao nhiêu giờ các bạn đã làm rồi, nó đã qua, rồi năm Bính Dần này các bạn cũng vẫn qua. Qua đi bạn, qua trong thanh tịnh, bước qua trong sự sáng suốt. Xác này không phải xác của các bạn, chỉ có tâm thức là của các bạn mà thôi. Tâm thức của các bạn ở khắp cả Càn Khôn Vũ Trụ, không có một người nào có thể cướp giật được. Các bạn phải trở về đó, an ngự nơi đó. Các bạn mới thấy rằng, người Cha yêu quý của các bạn đã và đang an ngự trong tâm của các bạn. Nhưng mà các bạn chưa chịu đánh lễ là chưa chịu về với sự thanh tịnh của các bạn. Nếu các bạn chịu trở về với sự thanh tịnh của các bạn thì cha con

ôm nhau trong sự vinh quang và cõi mở. Cọp có hung hăng cách mấy đi nữa cũng không có ăn được phần hồn của các bạn, mượn xác các bạn mà thôi ! Tâm thức của các bạn là vô cùng. Thiên cơ có biến chuyển cách mấy cũng đúng ý của Đấng Cha Lành giáo dục chúng ta tiến hóa mà thôi, chúng ta phải trì chí tu học. Hoàn cảnh là ân sư, cảnh đời là bài trường thi, học đi bạn, thi đi bạn. Đừng có xề sụp nữa, trở về với sự thanh tịnh của chúng ta , thực hành nhiều chùng nào sớm đạt chùng nấy. Không nên cầu xin và không nên mong muốn vì các bạn là một người tạo nghiệp từ nhiều kiếp, nên giải nghiệp và trở về với Chơn Tâm của các bạn mới là đúng hơn.

Trường đời đã cho tôi nhiều thử thách: cảnh sung sướng vô cùng, cảnh khổ cực vô cùng, cười ha hả, khóc hu hu , các bạn thấy chưa? Khi có ăn, khi nhịn đói , các bạn thấy chưa? Con người có đủ mọi

khả năng. Cho nên chúng ta thấy rõ rồi thì chúng ta chỉ có thực hành mà thôi. Cho nên nhiều bạn đòi hỏi có sự hiện diện của tôi, thương yêu quý mến tôi, đó cũng là đúng. Vì các bạn đã có tu, các bạn thấy giá trị thanh nhẹ của chính các bạn, và muốn cần gặp sự thanh nhẹ đó để rõ giá trị chân lý từ bi. Điều đó không đáng trách, nhưng mà tùy duyên trợ hành, các bạn cố gắng tu đi, thì tôi ở đâu? Tôi ở trong bạn. Cha yêu quý ở trong bạn, mà tôi đi tìm Cha thì tôi tìm bạn chứ tìm ai nữa?

Ôi đang sống trong biển yêu, trong bản chất yêu thương của các bạn, chúng ta không có thể xa nhau được. Vì mọi chúng ta bước vào biển yêu của Thượng Đế. Chúng ta đang lội trong biển yêu, sống trong sự yêu thương và tha thứ, làm sao có thể xa các bạn được. Lắm khi tôi cũng thử thách, kích động các bạn xem tâm các bạn thế nào? Sông các bạn được phẳng lặng

chưa, biến các bạn được trong lành chưa, hay là dấy động? Cho nên nhiều cơn thử thách để cho các bạn thấy. Tôi không ngại hà để đi đây đi đó, để cho các bạn thấy rõ Chân Lý. Trong sanh có tử, trong tử có sanh, không bao giờ thêu dệt. Có mãi mãi, tiến hóa mãi mãi, làm việc mãi mãi không ngừng nghỉ. Các bạn đừng chê các bạn già và các bạn đừng khinh khi các bạn là trẻ, vì tâm thức của chúng ta sống trong sự bình đẳng như nhau, ôm lấy nó và sống với nó.

Cho nên hôm nay là ngày đầu năm mừng một Tết, biết bao nhiêu bạn đã tham thiên chúc tết Thượng Đế, hướng về tôi. Thâu đêm, tôi cũng làm việc cùng các bạn. Cho nên bắt buộc phải giảng thêm cuốn băng này để các bạn có cơ hội mở tâm thức, tỏ thẻ cùng tôi, chúng ta đồng đi trong tình thương và đạo đức. Thực hiện cho kỳ được cái thức vô cùng sẵn có của chính chúng ta. Cứu mình và cứu họ mới thật sự cứu

khô ban vui. Rồi đây, qua những ngày vui nhộn để chúng ta tưởng thức ông bà cha mẹ cửu huyền thất tổ, cầu nguyện cho mọi người được bình an. Cho nên ngày hôm nay tôi cũng vui với các bạn. Trong đêm khuya, trong đêm giao thừa, và để chúc các bạn tâm thân an lạc, thường trụ tánh lành của Thượng Đế đại từ bi. Chúng ta phải tiến trở về nơi đó, mới thật sự là trở về nơi Nguồn Cội của chúng ta.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các bạn trong dịp đầu năm Bính Dần.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên